

Vlaams
Parlement

ingediend op **777** (2015-2016) – Nr. 6
7 november 2016 (2016-2017)

Verslag

namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door Wouter Vanbesien en Willem-Frederik Schiltz

over het voorstel van decreet

van Axel Ronse, Lode Ceyskens, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele,
Ward Kennes en Jan Hofkens

houdende wijziging van diverse decreten,
wat de optimalisatie van de organisatie
en de rechtspleging van de dienst
van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft

Samenstelling van de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting:

Voorzitter: Paul Van Miert.

Vaste leden:

Paul Cordy, Matthias Diependaele, Jos Lantmeeters, Lieve Maes, Jan Peumans, Paul Van Miert;
Jenne De Potter, Katrien Schryvers, Koen Van den Heuvel, Peter Van Rompuy;
Willem-Frederik Schiltz, Bart Somers;
Jan Bertels, Joris Vandenbroucke;
Björn Rzoska.

Plaatsvervangers:

Piet De Bruyn, Annick De Ridder, Andries Gryffroy, Peter Persyn, Axel Ronse, Kris Van Dijck;
Robrecht Bothuyne, Dirk de Kort, Ward Kennes, Katrien Partyka;
Rik Daems, Marino Keulen;
Michèle Hostekint, Güler Turan;
Wouter Vanbesien.

Documenten in het dossier:

- 777** (2015-2016) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies van de Raad van State
– Nr. 3: Amendement
– Nr. 4: In eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen
– Nr. 5: Amendementen

INHOUD

I.	Toelichting door Axel Ronse	4
1.	Inleiding.....	4
2.	Doelstellingen van het voorstel van decreet.....	4
3.	De voorgestelde aanpassingen	4
3.1.	Voorstellen voor procedurele aanpassingen inzake de Raad voor Vergunningsbetwistingen	4
3.2.	Organisatorische aanpassingen.....	5
4.	Advies van de Raad van State	5
5.	Conclusie.....	5
II.	Debat op 11 oktober 2016.....	5
1.	Tussenkoms van Ward Kennes.....	5
2.	Tussenkoms van Lydia Peeters.....	6
3.	Tussenkoms van Björn Rzoska.....	6
4.	Tussenkoms van Jan Bertels.....	7
5.	Repliek van Axel Ronse.....	7
6.	Tweede tussenkoms van Jan Bertels.....	7
7.	Tweede repliek van Axel Ronse	7
III.	Stemmingen.....	8
1.	Artikelsgewijze bespreking	8
IV.	Verzoek tot houden van een tweede lezing.....	8
V.	Tweede lezing op 25 oktober 2016.....	8
1.	Artikelsgewijze bespreking	8
2.	Eindstemming	14
	Gebruikte afkortingen	15
	Tekst aangenomen door de commissie.....	16

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting besprak in haar vergaderingen van 11 oktober en 25 oktober 2016 het voorstel van decreet van Axel Ronse, Lode Ceyskens, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Ward Kennes en Jan Hofkens houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de dienst van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft (*Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 777/1).

I. Toelichting door Axel Ronse

1. Inleiding

Axel Ronse herinnert de parlementsleden eraan dat de Dienst van de Bestuursrechtscolleges drie onafhankelijke bestuursrechtcolleges overkoepelt: het Milieuhandhavingscollege, de Raad voor Verkiezingsbetwistingen en de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen buigt zich over beroepsprocedures tegen bouw- en verkavelingsvergunningen, en eens de omgevingsvergunning in voege treedt (maart 2017), ook tegen milieuvergunningen. Vooral omdat er meer personeel aangeworven werd, is de achterstand van die raad ondertussen weggewerkt.

2. Doelstellingen van het voorstel van decreet

Het voorstel van decreet doet procedurele en organisatorische aanpassingen om ervoor te zorgen dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen er vlot de bijkomende bevoegdheid over de milieuvergunningen bij kan nemen en Vlaanderen in deze beter doet dan de federale Raad van State inzake milieuvergunningen.

3. De voorgestelde aanpassingen

3.1. Voorstellen voor procedurele aanpassingen inzake de Raad voor Vergunningsbetwistingen

De voorstellen tot procedurele aanpassingen zijn de volgende:

- vooreerst schuiven de indieners – met het oog op een grotere rechtszekerheid – een spoedprocedure voor onontvankelijke beroepen zonder pleidooien naar voren;
- met de invoering van een rechtsplegingsvergoeding bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, naar analogie van de vergoeding bij de Raad van State, wil het decreetvoorstel eisers aanmanen goed na te denken vooraleer een beroep in te dienen. Bij verlies dienen zij immers die vergoeding te betalen;
- voorts wordt het rolrecht vereenvoudigd en komt er ook dergelijk recht voor het Milieuhandhavingscollege met honderd euro bij verzoek tot schorsing en tweehonderd euro bij verzoek tot vernietiging;
- nu is het zo dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen een beslissing kan vernietigen om één reden, die dan gecorrigeerd wordt door de vergunningverlenende overheid (bestendige deputaties) waarop een eiser om een andere reden opnieuw beroep kan aantekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Om dergelijke heen-en-weerspelletjes te vermijden, zal de Raad voor Vergunningsbetwistingen voortaan alle middelen beoordelen die hij nuttig acht;
- voorts wordt belangenschade een voorwaarde voor de vernietiging van vergunning;
- door een uitbreiding van het injunctierecht zullen kennelijk onredelijke motieven niet meer leiden tot vernietiging;
- de Raad voor Vergunningsbetwistingen krijgt ook een beperkte substitutiebevoegdheid en kan dan in een arrest in de plaats van de vergunningverlenende overheid een definitieve beslissing nemen. Om de rechtszekerheid te

- bevorderen, zal door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, als de vergunningverlenende overheid het arrest niet tijdig uitvoert, een dwangsomregeling ingesteld worden;
- door een onderscheid tussen vordering tot schorsing bij hoogdringendheid en bij uiterst dringende noodzakelijkheid te maken zal de efficiëntie verhogen;
 - voorts wordt het ook mogelijk om in één arrest een schorsing en een vernietiging uit te spreken;
 - de termijnen worden afgestemd op die van het Milieuhandhavingscollege en andere procedures;
 - de gemeenten kunnen voortaan niet meer in beroep gaan bij de Raad voor Vergunningbetwistingen na een stilzwijgende weigering.

3.2. Organisatorische aanpassingen

Naast deze procedurele aanpassingen stelt het voorstel van decreet ook enkele organisatorische aanpassingen voor:

- zo komen er bepalingen over het huishoudelijk reglement van de DBRC waardoor het Vlaams Parlement het beleidsplan van de DBRC beter kan opvolgen;
- alle personeelsleden van de Dienst van de Vlaamse Bestuursrechtscolleges zullen kunnen optreden als bemiddelaar;
- de pensioneringsregeling van de bestuursrechters wordt aangepast.

4. Advies van de Raad van State

Omdat het gevoelige materie betreft, de beroepsrechten van de burger, achtten de indieners het raadzaam advies te vragen aan de Raad van State. Die had geen zwaarwichtige inhoudelijke opmerkingen, maar suggereerde wel enkele tekstuele aanpassingen. De raad vond ook dat in de memorie van toelichting over de artikelen 20 en 21, die handelen over de stilzwijgende weigering van de lokale besturen, het begrip overmacht te ruim geïnterpreteerd wordt. Daarom hebben de decreetsopstellers één globaal amendement gemaakt dat het voorstel van decreet integraal vervangt.

5. Conclusie

De spreker concludeert dat deze kleine aanpassingen samen tot een betere, efficiëntere en meer rechtszekere Vlaamse rechtspraak zullen leiden. De spreker hoopt dan ook op een unanieme goedkeuring.

II. Debat op 11 oktober 2016

1. Tussenkomst van Ward Kennes

Ward Kennes verontschuldigt Lode Ceyskens die ook graag het woord had gevoerd.

De lange wachttijden voor vergunningen zijn niet alleen hinderlijk voor burgers, besturen en aannemers, maar hinderen ook de rechtsgang.

Duidelijk is dat het verhogen van het personeelsaantal van de DBRC en andere ingrepen niet volstonden, maar dat een decretaal ingrijpen nodig is.

De voornaamste aspecten van dit voorstel zijn een betere spoedprocedure, een rechtsplegingsvergoeding en het rolrecht. Voorts moet wie onwettigheid inroept belangenschade aantonen. De spreker benadrukt ook het belang van de substitutiebevoegdheid. Als een rechtscollege zich in de plaats kan stellen van de vergunningverlenende overheid, kan er immers tijd gewonnen worden. Gezien de scheiding der machten is die bevoegdheid beperkt. Ook dat een dwangsom kan worden opgelegd in een arrest zelf en er dus geen aparte procedure nodig is, is

een vooruitgang. Bij stilzwijgende weigering van een gemeentebestuur, mag het niet langer zijn verhaal toch nog halen in een beroepsprocedure. De mogelijkheid om een schorsing en een vernietiging in één arrest te vellen, zorgt voor minder procedures en dus een snellere werking. Allemaal zaken die een substantiële verbetering inhouden.

Met artikel 11 wordt het mogelijk dat de Raad meerdere middelen behandelt in één beslissing. De dossiercarrousels waarbij een dossier vernietigd wordt om een bepaalde reden, waarop de vergunningverlenende overheid die fout herstelt en het dossier opnieuw indient, dat dan kan vernietigd worden om een andere reden, die wel al eerder werd aangehaald maar die niet door de Raad werd behandeld, wordt zo vermeden.

CD&V staat volledig achter het voorstel. Ward Kennes spreekt zijn waardering uit voor de goede samenwerking in dit technisch dossier met een grote impact, namelijk op de procedures van rechtspleging.

2. Tussenkomst van Lydia Peeters

Rechtszekerheid voor wie wil bouwen kan er pas zijn als er geen ellenlange vergunnings- en beroepsprocedures zijn, aldus *Lydia Peeters*. Bij de Raad van State waren er vroeger lange beroepsprocedures; daarom werd op Vlaams niveau de Raad voor Vergunningsbetwistingen opgestart in 2009. Ook in de eerste jaren van de Raad voor Vergunningbetwistingen bleef de achterstand aanzienlijk, naar verluidt omdat er veel meer beroepen ingediend werden dan verwacht. Enkele financiële en personele maatregelen van de Vlaamse Regering hebben ervoor gezorgd dat de Raad intussen al wat bijgebeend heeft. Van de laatste twee werkjaren zijn er nog altijd heel wat dossiers hangende. Daarom hebben enkele parlementsleden een voorstel ingediend om met zowel organisatorische als procedurele maatregelen te zorgen voor minder instroom en een snellere afhandeling. Het lid vindt het tot slot laakbaar dat de Raad voor Vergunningbetwistingen nog steeds geen beleidsplan heeft. Ze roept de Vlaamse Regering op snel maatregelen daartoe te nemen.

3. Tussenkomst van Björn Rzoska

Voor *Björn Rzoska* werpt het voorstel heel wat drempels op om een procedure te starten, ook al noemt Axel Ronse het "hen (indiens van een beroep) even (te) laten nadenken". Nochtans gaat het om materies, Ruimtelijke Ordening en Milieu, die diep ingrijpen in het dagelijkse leven. Daarbij komt nog dat de Vlaamse ruimtelijke ordening niet echt een succesverhaal te noemen is. Burgers maken doorgaans om een gegronde zorg gebruik van de beroepsmogelijkheden. Met dit voorstel wordt het hen heel wat moeilijker gemaakt.

Gezien de grote impact op belendende materies en decreten in Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening (zoals de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning), stelt hij voor dat de commissies die daarvoor bevoegd zijn zich er ook over buigen.

Het lid wil vermijden dat om symboolredenen, de terechte strijd tegen de wachtlijsten, de slinger de andere kant uitgaat en het de mensen moeilijker wordt gemaakt om een procedure op te starten.

Hij ziet het verder als een gemiste kans dat er geen stappen ondernomen zijn tegen de politisering van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen.

Kortom, hij vraagt dat deze commissie zich er een tweede keer over buigt, maar dat ook de andere bevoegde commissies erover beraadslagen.

4. Tussenkomst van Jan Bertels

Jan Bertels deelt de doelstelling dat de rechtsbedeling niet te lang mag duren. Uit de gedachtewisseling die in het voorjaar van 2016 werd gehouden, bleek trouwens dat alle parlementsleden ervoor zijn¹.

De toegankelijkheid van de procedures voor rechtsonderhorigen mag er echter niet door in het gedrang komen.

Ook hij pleit ervoor advies te vragen aan andere bevoegde commissies.

Hij informeert of het amendement dat het voorstel vervangt, nog aan de Raad van State zal worden voorgelegd. Op de kritiek van de Raad dat het inschakelen van personeelsleden in de rechtsprekende functie mogelijks in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, wordt immers niet ingegaan.

5. Repliek van Axel Ronse

Axel Ronse deelt de bezorgdheden van beide sprekers. Het voorstel van decreet beoogt immers niet alleen een vlotte rechtsgang maar ook duidelijkheid en rechtszekerheid. Ook beroepsindieners zijn niet gebaat bij ellenlange procedures, maar wel bij duidelijke, zowel voor de verzoekende partij als de andere partijen. Het is niet de bedoeling de beroepsprocedures minder toegankelijk te maken.

Het voorstel roept echter niet meer procedures, drempels op dan nu gelden bij de Raad van State (rolrecht, rechtsplegingsvergoeding, eigen belang). Deze elementen worden nu ook mogelijk bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

In het dossier van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen heeft de spreker zich nog niet verdiept, dus er nog geen voorstellen over gedaan. In de titel van het voorstel had eigenlijk beter gestaan: "de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Raad voor Vergunningsbetwistingen".

De parlementsleden van N-VA die zich bekwamen in Leefmilieu, hebben dit voorstel grondig bestudeerd en goedgekeurd. De spreker gaat ervan uit dat het in de andere fracties niet anders was. Elk parlements lid dat interesse heeft, kan de commissievergadering trouwens bijwonen.

Hij leest het antwoord in het amendement op de opmerkingen van de Raad van State over het personeel voor, waaruit blijkt dat een afzonderlijke tuchtregeling niet nodig is. Alle personeelsleden zijn immers onderworpen aan het Vlaams personeelsstatuut en ressorteren onder de (tucht)bevoegdheid van de raden van beroep van de Vlaamse overheid, zoals bepaald in dat personeelsstatuut.

6. Tweede tussenkomst van Jan Bertels

Jan Bertels wil gewoon weten of dit getoetst is aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

7. Tweede repliek van Axel Ronse

Axel Ronse wijst erop dat het decreet in 2014 dezelfde opmerking kreeg van de Raad van State en dat er toen evenmin een aparte tuchtregeling kwam. Om de

¹ Verslag van de gedachtewisseling over het jaarverslag 2014-2015 van de Dienst van de Bestuursrechtscollages (DBRC) namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting, verslag door Jenne De Potter, *Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 793/1.

interne personeelsmobiliteitsmogelijkheden niet te beperken, is het aangewezen dat zo te laten.

III. Stemmingen

1. Artikelsgewijze bespreking

Het amendement nr. 1 (*Parl.St. VI.Parl. 2015-16, nr. 777/3*) dat de volledige tekst van het voorstel van decreet vervangt, wordt aangenomen met 12 stemmen bij 2 onthoudingen.

IV. Verzoek tot houden van een tweede lezing

Door de heer Björn Rzoska wordt artikel 75, 2°, van het reglement van het Vlaams Parlement ingeroepen: "Nadat in commissie over een ontwerp of voorstel van decreet artikelsgewijs is gestemd en vóór de stemming over het geheel kan ieder stemgerechtigd lid van de commissie een tweede lezing vragen over het gehele ontwerp of voorstel van decreet of over de aangewezen bepalingen ervan."

Hierdoor wordt beslist de bespreking verder te zetten op de vergadering van 25 oktober 2016.

V. Tweede lezing op 25 oktober 2016

1. Artikelsgewijze bespreking

De amendementen voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska (*Parl.St. VI.Parl. 2016-17, nr. 777/5*) worden besproken tijdens de artikelsgewijze bespreking van de tekst van de in eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen.

Wouter Vanbesien stelt dat de indieners van de amendementen het voorstel van decreet hebben geanalyseerd vanuit het oogpunt van de rechtstoegang van de burgers. Er is dus nagegaan of er geen bepalingen zijn opgenomen die deze burgers kunnen afschrikken zoals drempels.

Namens de indieners stelt *Axel Ronse* dat de doelstelling van de indieners van het voorstel van decreet en van de indieners van de amendementen dezelfde is. De doelstelling is de democratische toegang tot de beroepsprocedures bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen te behouden en tegelijkertijd de Raad beter te laten functioneren. Hij is overigens blij met de ernst van de aanpak van de indieners van de amendementen in deze tweede lezing.

Artikel 1

Het artikel 1 wordt zonder verdere bespreking aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 2

Jan Bertels herhaalt zijn vraag met betrekking tot de kritiek van de Raad van State dat het inschakelen van personeelsleden in de rechtsprekende functie mogelijk is in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De indieners gaan tot nader order immers niet in op deze kritiek.

De indieners van het voorstel van decreet menen bij monde van *Axel Ronse* dat er geen aanpassingen nodig zijn:

- de wijzigingen aan het bestaande artikel 6 van het huidige decreet zijn beperkt;
- de bestaande garanties in dit artikel 6, tweede en derde lid, blijven behouden:
 - a) cumulatie van deeltijdse functies bij DBRC en Vlaamse overheid is onmogelijk, waardoor geen belangenconflict kan ontstaan;
 - b) de bepaling inzake onpartijdigheid blijft behouden;
- er wordt inderdaad niet ingegaan op de vraag naar een aparte tuchtregeling; de motivering daarvoor is opgenomen in de toelichting bij de bespreking van het advies van de Raad van State in (*Parl.St. VI.Parl. 2015-16, nr. 777/3*): "Aangezien de dienst van de bestuursrechtscolleges, vanaf haar oprichting, deel uitmaakt van de diensten van de Vlaamse overheid, zijn haar personeelsleden onderworpen aan het Vlaams personeelsstatuut en ressorteren zij ook onder de (tucht)bevoegdheid van de raden van beroep van de Vlaamse overheid, zoals bepaald in dit personeelsstatuut.";
- er is volgens de spreker geen enkele cassatie-uitspraak waarbij een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt vernietigd omwille van partijdigheid.

Jan Bertels pleit ervoor het advies van de Raad van State op te volgen (de Raad biedt overigens verschillende opties aan) en preventief te werk te gaan. Men loopt onnodig het risico dat een advocaat naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens trekt met partijdigheid als argument en dan zal het dossier nog veel langer aanslepen. Binnen de twee jaar levert dit problemen op.

Axel Ronse stelt dat de door de Raad van State besproken bepaling overigens al sinds 2014 in het decreet staat en nog nooit is aangevallen bij het Grondwettelijk Hof. Indien nodig kan het Vlaams Parlement ter zake een initiatief nemen.

Het artikel 2 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikelen 3 tot en met 6

Artikelen 3 tot en met 6 worden aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 7

1. Amendement nr. 2 voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska strekt ertoe in artikel 7 punt 1° te vervangen door wat volgt:

"1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

"§1. Het rolrecht dat verschuldigd is bij de indiening van een verzoekschrift tot vernietiging, bedraagt 200 euro.

Het rolrecht dat verschuldigd is bij de indiening van een verzoekschrift tot schorsing, ingediend conform artikel 40, §1 of §2, bedraagt 100 euro.

Het rolrecht dat verschuldigd is bij de indiening van een verzoekschrift tot tussenkomst, bedraagt 100 euro per vordering waarin een verzoek tot tussenkomst is ingediend. In geval van een enig verzoekschrift tot vernietiging en schorsing, is enkel het rolrecht voor de schorsingsprocedure verschuldigd. De partij die in het ongelijk wordt gesteld en de voortzetting van de procedure aanvraagt, is het rolrecht voor de vordering tot vernietiging verschuldigd.";

Wouter Vanbesien verantwoordt het amendement door te stellen dat het van belang is de kosten voor gewone burgers om in rechte te treden niet nodeloos de hoogte in te jagen. Tegelijk is het van belang dat verschillende burgers zich kunnen engageren in een rechtszaak en zich partij kunnen stellen. Een rolrecht vragen per verzoekende partij werkt nodeloos ontradend. Het is veel eerlijker te werken met een rolrecht per dossier.

Axel Ronse zegt over dit amendement nr. 2 maar ook over de amendementen nr. 4 en nr. 5 (rolrecht) dat een rolrecht per dossier in plaats van per verzoeker onvermijdelijk zal leiden tot problemen in de dagdagelijkse werking van de rechtscolleges en de DBRC. Het kan bijvoorbeeld dat verschillende tientallen, honderden verzoekers geen woonplaats kiezen op één adres, wat betekent dat de DBRC honderden brieven dient uit te sturen (aangetekend, 7 euro per brief) en dit gedurende de hele procedure. Hij gaat ervan uit dat het rolrecht in principe dient om (een gedeelte van) de kosten van de procedure te betalen, die nu door de overheid worden opgehoest, wat met het amendement volledig onderuit wordt gehaald.

Wat het gelijktijdig (bij aanvang van de procedure) moeten betalen van het rolrecht voor alle vorderingen (schorsing en vernietiging) ingesteld via een enig verzoekschrift betreft, meent hij dat dit niet automatisch nadelig is voor de verzoekers. Immers, wanneer zij in het gelijk gesteld worden, zullen de kosten toegewezen worden aan de verwerende partij, aan het einde van de procedure, namelijk in het annulatie-arrest. Het DBRC-decreet voorziet ook nu reeds de mogelijkheid om kosten gedeeltelijk toe te wijzen aan een partij.

Het pas laten betalen van het annulatirolrecht bij een eventuele voortzetting (door de in het ongelijk gestelde partij) heeft mogelijks voor gevolg dat wanneer er geen voortzetting wordt gevraagd, het rolrecht niet meer dient betaald te worden, terwijl er toch nog een arrest moet volgen in de vernietigingsprocedure.

Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Wouter Vanbesien blijft erbij dat er extra drempels voor rechtstoegang worden ingebouwd.

Het amendement nr. 2 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

2. Amendement nr. 3 voorgesteld door *Wouter Vanbesien* en *Björn Rzoska* strekt ertoe in artikel 7 in punt 4 in de bij paragraaf 6 voorgestelde tekst het derde lid te schrappen.

Wouter Vanbesien is van oordeel dat de indieners van het voorstel van decreet letterlijk een bepaling van de procedureregeling van de Raad van State kopiëren. Maar de 'acht dagen creditering'-regel is ondertussen vernietigd door het arrest nr. 233.609 van 26 januari 2016 van de Raad van State. Het lijkt dan logisch de achtdagenregel en dus dit hele lid te schrappen en het te houden op de regeling waarin voorzien wordt in artikel 7, 4°, tweede lid: het overleggen van het bewijs van de overschrijving ter zitting.

Axel Ronse stelt namens de indieners van het voorstel van decreet dat de indieners wel degelijk op de hoogte zijn van het bewuste arrest nr. 233.609 van 26 januari 2016, waarbij de 'acht dagen creditering'-regel is vernietigd. Hetgeen in het decreet wordt voorgesteld is echter geen identieke regeling als de regeling die werd vernietigd.

De verzoekende partijen ingeval van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid krijgen immers acht dagen om het verschuldigde rolrecht over te schrijven of te storten. Zij kunnen dit met andere woorden doen tot en met

de achtste dag, daar waar de vernietigde regeling bij de Raad van State vereiste dat het bedrag gecrediteerd zou zijn op de achtste dag (lees: op de rekening staat op de achtste dag, hetgeen de facto een kortere termijn betekent).

De termijn van acht dagen (in plaats van vijftien bij andere vorderingen) is zijns inziens te verantwoorden door het zeer uitzonderlijke en dringende karakter van de UDN-vordering. Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Wouter Vanbesien blijft erbij dat er extra drempels voor rechtstoegang worden ingebouwd.

Jan Bertels vindt de argumentatie van Axel Ronse inzake het crediteren spijkers op laag water zoeken.

Het amendement nr. 3 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

3. Het dus ongewijzigde artikel 7 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 8

Het artikel 8 wordt zonder verdere bespreking aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 9

1. Amendement nr. 4 voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska strekt ertoe in artikel 9 in de voorgestelde tekst paragraaf 1 te vervangen door wat volgt:

“Art. 31/1. §1. Het rolrecht dat verschuldigd is bij de indiening van een verzoekschrift tot vernietiging, bedraagt 100 euro.”

Wouter Vanbesien licht toe dat dezelfde logica van het vermijden van onnodige kosten voor het Milieuhandhavingscollege, wordt gevolgd: een rolrecht per dossier in plaats van een rolrecht te betalen per verzoekende partij (zoals toegelicht bij amendement nr. 2).

Voor de reactie van *Axel Ronse* kan worden verwezen naar zijn argumentatie bij de bespreking van amendement nr. 2. Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Het amendement nr. 4 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

2. Amendement nr. 5 voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska strekt ertoe in de voorgestelde tekst paragraaf 3 te schrappen.

Wouter Vanbesien licht toe dat dezelfde logica van het vermijden van onnodige kosten voor het Milieuhandhavingscollege, zoals toegelicht in amendement nr. 2, wordt gevolgd: een rolrecht per dossier in plaats van een rolrecht te betalen per verzoekende partij.

Voor de reactie van *Axel Ronse* kan worden verwezen naar zijn argumentatie bij de bespreking van amendement nr. 2. Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Het amendement nr. 5 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

3. Het dus ongewijzigde artikel 9 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikelen 10 tot en met 13

De artikelen 10 tot en met 13 worden zonder verdere bespreking aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 14

Amendement nr. 6. voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska strekt ertoe in artikel 14 aan de voorgestelde tekst van paragraaf 1 een tweede lid toe te voegen, dat luidt als volgt:

“De voorwaarde van hoogdringendheid is vervuld indien beroep wordt ingesteld tegen een beslissing die identiek is met of gelijkwaardig aan een reeds door de Raad voor Vergunningsbetwistingen vernietigde beslissing.”.

Wouter Vanbesien licht toe dat wanneer na een vernietiging het bestuur een identieke of gelijkwaardige beslissing neemt, de verzoeker opnieuw de hoogdringendheid moet aantonen. Dat is niet redelijk. De voorgestelde bepaling staat ongeveer in deze bewoordingen ook in de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof.

Axel Ronse stelt dat er logica zit in dit amendement. Op eerste zicht was hij dan ook geneigd dit amendement te steunen. Er is echter een grote juridische onduidelijkheid over wat een ‘identieke of gelijkwaardige’ beslissing is. Zonder een duidelijke invulling van dit begrip is dit amendement zeer problematisch.

Hoogdringendheid wordt niet enkel bepaald op basis van de duur van de (eerdere) procedure. Er zijn ook andere criteria die meespelen zoals onder meer de stand/aanvang van de werken enzovoort, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat een schorsingsberoep tegen een herstelbeslissing ‘hoogdringend’ is in de terminologie van het DBRC-decreet.

Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Wouter Vanbesien blijft erbij dat zijn voorgestelde amendement de juridische toets kan doorstaan.

Jan Bertels vindt de argumentatie van Axel Ronse spijkers op laag water zoeken. Hij wijst er overigens op dat een ander bestuur dezelfde beslissing kan nemen met andere motivering. Rechters en juristen zijn best in staat om dat oordeel te vellen.

Willem-Frederik Schiltz is het niet eens met dit amendement omdat een bepaalde regeling die geldt voor het Grondwettelijk Hof niet op dezelfde manier ook geldt voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Spreker begrijpt dat Wouter Vanbesien wil vermijden dat een kwaadwillige overheid die nadat haar beslissing werd vernietigd eenzelfde beslissing neemt, enkel gewijzigd met een paar punten en komma’s. Dat is iets helemaal anders dan zeggen dat een beslissing na een vernietigingsbeslissing door de Raad automatisch identiek of gelijkwaardig is. De bepaling ‘identiek of gelijkwaardig’ is te ruim. Het amendement moet veel preciezer en uitvoeriger worden uitgewerkt.

Axel Ronse meent dat er ook een niet-juridisch argument speelt. Wanneer de Raad voor Vergunningsbetwistingen een beslissing van een overheid vernietigt dan kan

deze overheid de facto niet meer dezelfde beslissing nemen. Die overheid moet het arrest respecteren. Hij beveelt aan het amendement te verwerpen.

Het amendement nr. 6 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Het dus ongewijzigde artikel 14 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 15

Het artikel 15 wordt zonder verdere bespreking aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikel 16

Amendement nr. 7 voorgesteld door Wouter Vanbesien en Björn Rzoska strekt ertoe in artikel 16 punt 4° te schrappen.

Wouter Vanbesien verantwoordt het amendement nr. 7 door erop te wijzen dat men in punt 4° ook de kosten die voortvloeien uit de bemiddelingsprocedure wil doorrekenen, waardoor die kosten andermaal de hoogte ingejaagd worden. Waarom zou de burger dan bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen nog bemiddeling aanvragen als hij reeds rolrecht heeft betaald en uitzicht heeft op een uitspraak? Het rolrecht moet alles dekken. Bemiddeling zou dus alles goedkoper moeten/kunnen maken, doch hier wordt het dus duurder.

Bijkomend argument is dat de tussenkomst van de Vlaamse ombudsman kosteloos is. Waarom zou het verschillend moeten zijn als de administratieve rechter bemiddelt?

Axel Ronse merkt op dat het voorstel van decreet de mogelijkheid voorziet om een interne of een externe bemiddelaar aan te stellen. Dat de bemiddelingsvergoeding wordt ondergebracht bij de kosten is een goede zaak. De 'kost' van de bemiddelingsvergoeding zal immers gespreid worden over alle partijen – tenzij anders afgesproken in het bemiddelingsakkoord – terwijl het rolrecht gedragen wordt door één partij. Het rolrecht dekt de kost van de procedure voor het rechtscollege, maar dekt niet (en heeft ook niet de bedoeling die te dekken) de kosten van de bemiddeling/bemiddelaar.

Er is geen vergelijking mogelijk tussen de inzet van een ombudsman, die een klachtenbehandelaar is en vergoed wordt door Vlaamse overheid, en het inzetten van (interne of) externe bemiddelaars, om tot een bemiddelingsakkoord te komen.

Wouter Vanbesien blijft erbij dat er extra drempels voor rechtstoegang worden ingebouwd.

Het amendement nr. 7 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Het dus ongewijzigde artikel 16 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Artikelen 17 tot en met 21

De artikelen 17 tot en met 21 worden zonder verdere bespreking aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

2. Eindstemming

De in eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen van het voorstel van decreet van Axel Ronse, Lode Ceyskens, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Ward Kennes en Jan Hofkens houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtcolleges betreft (*Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 777/4) worden aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding. Hierbij wordt opgemerkt dat de originele titel van het voorstel van decreet door aanvaarding van amendement nr. 1 werd gewijzigd.

Paul VAN MIERT,
voorzitter

Wouter VANBESIEN
Willem-Frederik SCHILTZ,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

DBRC	Dienst van de Bestuursrechtscolleges
EVRM	Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
UDN	Uiterst Dringende Noodzakelijkheid

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Voorstel van decreet
houdende wijziging van diverse decreten,
wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging
van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft**

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges

Art. 2. In artikel 6 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“De functie van beheerder, hoofd van het coördinatiebureau, hoofdgriffier, griffier, griffiemedewerker, coördinatiejurist en referendaris wordt opgenomen door personeelsleden van de dienst van de Bestuursrechtscolleges.”

Art. 3. In artikel 7, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt tussen de woorden “De hoofdgriffier” en de woorden “en de beheerder” de zinsnede “, het hoofd van het coördinatiebureau” ingevoegd.

Art. 4. In artikel 9 van hetzelfde decreet wordt tussen het zesde en het zevende lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan nadere regels vaststellen met betrekking tot de opmaak, de inhoud en de timing van het beleidsplan en de evaluatie ervan in het werkingsverslag.”

Art. 5. In artikel 19 van hetzelfde decreet worden de woorden “vereenvoudigde procedure” vervangen door de woorden “verkorte procedure”.

Art. 6. In artikel 20 van hetzelfde decreet wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

“De Vlaamse Regering bepaalt de vervaltermijnen, die niet korter mogen zijn dan twintig dagen, behalve bij vervaltermijnen die betrekking hebben op de verzoeken tot tussenkomst in de vorderingen, ingesteld conform artikel 40, §2.”

Art. 7. In artikel 21 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

“§1. Het rolrecht dat verschuldigd is per verzoekende partij bij de indiening van een verzoekschrift tot vernietiging, bedraagt 200 euro.

Het rolrecht dat verschuldigd is per verzoekende partij bij de indiening van een verzoekschrift tot schorsing, ingediend conform artikel 40, §1 of §2, bedraagt 100 euro.

Het rolrecht dat verschuldigd is per tussenkomende partij bij de indiening van een verzoekschrift tot tussenkomst, bedraagt 100 euro per vordering waarin een verzoek tot tussenkomst is ingediend, ongeacht of de tussenkomst geldt voor een vordering tot vernietiging of voor een vordering tot schorsing, ingediend conform artikel 40, §1 en §2.”;

2° aan paragraaf 3, derde lid, wordt de volgende zin toegevoegd:

“De griffier vraagt deze bewijsstukken evenwel niet op in het geval het een vordering tot schorsing, ingediend conform artikel 40, §2, betreft.”;

3° in paragraaf 5 wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“De griffier brengt, bij een vordering tot vernietiging en een vordering tot schorsing, ingediend conform artikel 40, §1, de verzoekende partij of de tussenkomende partij schriftelijk op de hoogte van het bedrag, verschuldigd conform paragraaf 1, of van de beslissing over de vrijstelling van de betaling van het rolrecht. De griffier vermeldt hierbij duidelijk de sanctie, zoals vermeld in paragraaf 6.”;

4° paragraaf 6 wordt vervangen door wat volgt:

“§6. Bij een vordering tot schorsing, ingesteld conform artikel 40, §2, wordt het rolrecht, verschuldigd conform paragraaf 1, opgevraagd in de beschikking of het arrest tot bepaling van de rechtsdag.

Het bewijs dat een overschrijvingsopdracht is gegeven of dat een storting is uitgevoerd tot betaling van het rolrecht, vermeld in het eerste lid, wordt overgelegd op de zitting waarop de vordering, ingesteld conform artikel 40, §2, wordt behandeld.

Als het rolrecht niet binnen een termijn van acht dagen te rekenen vanaf de dag na de betekening van de beschikking of het arrest tot bepaling van de rechtsdag is betaald, is de proceshandeling waarop de kwijting betrekking heeft, niet ontvankelijk.

Als de verzoekende partij het rolrecht, verschuldigd conform paragraaf 1, niet tijdig heeft betaald, worden de schorsing en de voorlopige maatregelen, die zouden zijn bevolen, conform artikel 40, §2, en artikel 41, opgeheven conform de procedure, vermeld in artikel 40, §13.

Als de tussenkomende partij het rolrecht, verschuldigd conform paragraaf 1, niet tijdig heeft betaald, kan ze geen voortzetting vragen van de rechtspleging.

De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd.”;

5° er wordt een paragraaf 7 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§7. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld.

De Vlaamse Regering bepaalt de basisbedragen en de minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoeding.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan, op gemotiveerde wijze, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Vlaamse Regering be-

paalde minimum- en maximumbedragen te overschrijden. In zijn beoordeling houdt hij rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Als de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het minimumbedrag bepaald door de Vlaamse Regering, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. In dat geval omkleedt de Raad voor Vergunningsbetwistingen zijn beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

Als meer partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van een of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, is het bedrag ervan maximaal het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Ze wordt door de Raad voor Vergunningsbetwistingen tussen de partijen verdeeld.

De tussenkomenende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten.

Geen partij kan worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten, als de procedure, vermeld in artikel 42, leidt tot een bekrachtigd bemiddelingsakkoord.”.

Art. 8. Aan hoofdstuk 3 van hetzelfde decreet wordt een afdeling 5 toegevoegd, die luidt als volgt:

“Afdeling 5. Bepalingen die van toepassing zijn op het Milieuhandhavingscollege”.

Art. 9. In hetzelfde decreet wordt aan afdeling 5, toegevoegd bij artikel 8, een artikel 31/1 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 31/1. §1. Het rolrecht dat verschuldigd is per verzoekende partij bij de indiening van een verzoekschrift tot vernietiging, bedraagt 100 euro.

§2. De verzoekende partij die aantoonbaar dat haar inkomsten ontoereikend zijn, is vrijgesteld van de betaling van enig rolrecht.

De verzoekende partij richt daarvoor een verzoek aan het Milieuhandhavingscollege, gelijktijdig met de indiening van haar verzoekschrift.

Als de bewijsstukken, vermeld in het eerste lid, ontbreken, vraagt de griffier die bij beveiligde zending op bij de verzoekende partij.

De bewijsstukken worden bezorgd binnen een termijn van acht dagen, die ingaat de dag na de betekening van de beveiligde zending, vermeld in het derde lid.

Als de bewijsstukken niet worden bezorgd binnen de termijn, vermeld in het vierde lid, wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van haar vraag tot vrijstelling van het rolrecht.

De ontoereikendheid van de inkomsten wordt beoordeeld conform het koninklijk besluit van 18 december 2003 tot vaststelling van de voorwaarden van de volledige of gedeeltelijke kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand en de rechtsbijstand.

§3. Collectieve verzoekschriften geven aanleiding tot het betalen van zoveel keer het recht als er verzoekende partijen zijn.

§4. De griffier brengt de verzoekende partij bij beveiligde zending op de hoogte van het bedrag, verschuldigd conform paragraaf 1, of van de beslissing over de vrijstelling van de betaling van het rolrecht. De griffier vermeldt hierbij duidelijk de sanctie, zoals vermeld in het derde lid.

Het bedrag wordt gestort binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de betekening van de beveiligde zending, vermeld in het eerste lid.

Als het bedrag niet binnen de termijn, vermeld in het tweede lid, is gestort door de verzoekende partij, wordt het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd.”.

Art. 10. In artikel 33 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het tweede lid wordt opgeheven;

2° het bestaande vijfde lid, dat het vierde lid wordt, wordt vervangen door wat volgt:

“Wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, omvatten de kosten ook het rolrecht en de rechtsplegingsvergoeding, vermeld in artikel 21, alsook de kosten, vermeld in artikel 42, §5.”;

3° er wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Wat het Milieuhandhavingscollege betreft, omvatten de kosten ook het rolrecht, vermeld in artikel 31/1.”.

Art. 11. Aan artikel 35 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 3 juli 2015, worden een tweede en derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“In zijn arrest beslecht een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), alle aangevoerde middelen, waarvan het oordeelt dat de beoordeling nuttig kan zijn in geval van een nieuwe beslissing of een andere handeling van het bestuur.

Een onwettigheid geeft alleen aanleiding tot een vernietiging, als de partij die ze aanvoert, wordt benadeeld door de ingeroepen onwettigheid.”.

Art. 12. Artikel 37 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 37. §1. Na gehele of gedeeltelijke vernietiging kan een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), de verwerende partij bevelen om met inachtneming van de overwegingen die opgenomen zijn in zijn uitspraak een nieuwe beslissing te nemen of een andere handeling te stellen. Het kan daarbij de volgende voorwaarden opleggen:

- 1° welbepaalde rechtsregels of rechtsbeginselen moeten bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken;
- 2° welbepaalde procedurele handelingen moeten voorafgaand aan de nieuwe beslissing worden gesteld;
- 3° welbepaalde onregelmatige motieven of kennelijk onredelijke motieven mogen niet bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken.

Een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan aan het bevel, opgelegd conform het eerste lid, een ordetermin verbindend voor de uitvoering ervan.

De ordetermin, vermeld in het tweede lid, wordt geschorst zolang een cassatieberoep, gericht tegen het arrest van het Vlaams bestuursrechtcollege dat dit bevel bevat, aanhangig is bij de Raad van State.

§2. Het Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, b), kan, als de nieuw te nemen beslissing, bevolen conform paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.”.

Art. 13. In artikel 38 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

“§1. Een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan in het vernietigingsarrest, op verzoek van een partij, een dwangsom opleggen aan de verwerende partij, zolang die niet voldoet aan een bevel, gegeven met toepassing van artikel 37, ten voordele van de partij die om de oplegging van een dwangsom heeft verzocht.

De dwangsom kan niet worden verbeurd voor het arrest waarbij ze is vastgesteld, wordt betekend.”;

2° in paragraaf 3, eerste en tweede lid, worden de woorden “verwerende partij” telkens vervangen door de zinsnede “partij, aan wie een dwangsom is opgelegd,”.

Art. 14. Artikel 40 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 40. §1. Met behoud van de toepassing van artikel 14, kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen op elk ogenblik de schorsing bevelen van de bestreden beslissing op voorwaarde dat wordt aangetoond dat:

- 1° de zaak hoogdringend is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging;
- 2° en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht verantwoordt.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1, kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen op elk ogenblik de schorsing bevelen wegens uiterst dringende noodzakelijkheid op voorwaarde dat wordt aangetoond dat:

- 1° de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing als vermeld in paragraaf 1;
- 2° en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht verantwoordt.

In voorkomend geval kan deze schorsing, op verzoek, bij wijze van voorlopige maatregel worden bevolen zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. In dat geval worden in het arrest dat de voorlopige schorsing beveelt, de partijen binnen drie dagen opgeroepen om te verschijnen voor de kamer die uitspraak doet over de bevestiging van de schorsing.

§3. Het verzoekschrift, ingediend conform dit artikel, omschrijft de redenen op grond waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verzocht.

§4. Met behoud van de toepassing van de procedure, vermeld in paragraaf 2, tweede lid, wordt het schorsingsarrest, uitgesproken conform dit artikel, gewezen nadat de partijen zijn gehoord of behoorlijk opgeroepen.

Als de verzoekende partij noch verschijnt, noch vertegenwoordigd is op de zitting, wordt de vordering tot schorsing verworpen.

§5. De Raad voor Vergunningsbetwistingen houdt, bij een vordering tot schorsing ingediend conform dit artikel, op verzoek van de verwerende of de tussenkomen- de partij rekening met de waarschijnlijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden, alsook met het algemeen belang, en hij kan besluiten de schorsing niet te bevelen als de nadelige gevolgen ervan op een klaarblijkelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

§6. Als een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, wordt verworpen wegens het gebrek aan hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid kan een nieuwe vordering alleen worden ingediend als die steunt op nieuwe elementen die de hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid ervan rechtvaardigen. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing kan worden ingediend als het enige nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van tijd.

§7. Als een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, en een vordering tot vernietiging aanhangig worden gemaakt bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, en als de verzoeker, in de loop van de schorsingsprocedure, afstand doet van het door hem ingediende beroep of als de bestreden beslissing wordt ingetrokken, zodat er geen uitspraak meer hoeft te worden gedaan, kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen in een en hetzelfde arrest uitspraak doen over de vordering tot schorsing en over de vordering tot vernietiging.

§8. De schorsing bevolen met toepassing van dit artikel wordt onmiddellijk opgeheven, met toepassing van de procedure, vermeld in paragraaf 13, als blijkt dat binnen de beroepstermijn bepaald in het decreet, vermeld in artikel 2, 1°, b), geen verzoekschrift tot vernietiging is ingediend.

§9. Een verzoekschrift tot schorsing dat met toepassing van de procedure vermeld in dit artikel wordt ingesteld buiten de beroepstermijn bepaald in het decreet, vermeld in artikel 2, 1°, b), kan geen middelen bevatten die niet zijn geformuleerd in het verzoekschrift tot vernietiging.

§10. Een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, stuit de vervaltermijnen voor de indiening van de nota's in het kader van de vordering tot vernietiging vanaf de datum van de ontvangst van het verzoekschrift door de Raad voor Vergunningsbetwistingen tot de dag na de betekening van het ingediende verzoek tot voortzetting van de rechtspleging. De griffier brengt de partijen daarvan onmiddellijk op de hoogte.

§11. De Vlaamse Regering bepaalt de vervaltermijnen waarbinnen de partijen het administratieve dossier en hun nota's indienen. Die vervaltermijnen mogen niet korter zijn dan vijftien dagen bij vorderingen die ingesteld zijn conform de procedure, vermeld in paragraaf 1.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels voor de behandeling van de vordering tot schorsing ingediend conform dit artikel.

§12. Het arrest dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing beveelt, conform dit artikel, kan op verzoek van een partij een dwangsom opleggen aan een andere partij ten voordele van de partij die om de oplegging van de dwangsom heeft verzocht. In dat geval is artikel 38, §2 tot en met §4, van overeenkomstige toepassing.

§13. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan de arresten waarbij de schorsing is bevolen, conform dit artikel, op verzoek van de partijen of op eigen initiatief opheffen.

De opheffing is alleen mogelijk als nieuwe feiten, hetzij in rechte, hetzij in feite, zich voordoen of als de omstandigheden zodanig veranderd zijn dat de schorsing niet langer gerechtvaardigd is.

De partijen worden uitgenodigd om te verschijnen op een zitting waarop de vordering tot opheffing wordt behandeld.

De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen voor de toepassing van de procedureregeling voor de opheffing van arresten, met inbegrip van het bepalen van termijnen en de organisatie van de zittingen, vermeld in dit artikel.”

Art. 15. In artikel 41 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Als bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen conform artikel 40 een vordering tot schorsing of schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig wordt gemaakt kan hij als enige, op verzoek, bij voorraad en onder de voorwaarden, vermeld in artikel 40, §1, §2 en §5, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.”;

2° in het vierde lid wordt het woord “hoogdringendheid” telkens vervangen door de woorden “hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid”;

3° tussen het vijfde en het zesde lid wordt een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“De maatregelen die bevolen zijn met toepassing van dit artikel worden onmiddellijk opgeheven, met toepassing van de procedure, vermeld in artikel 40, §13, als blijkt dat binnen de beroepstermijn bepaald in het decreet, vermeld in artikel 2, 1°, b), geen verzoekschrift tot vernietiging is ingediend.”;

4° in het bestaande zesde lid, dat het zevende lid wordt, wordt de zinsnede “Artikel 40, §§4 en 5, vindt toepassing” vervangen door de zinsnede “Artikel 40, §12 en §13, zijn van overeenkomstige toepassing”.

Art. 16. In artikel 42 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, tweede lid, wordt de zinsnede “bestuursrechters, griffiers, referendarissen of” vervangen door de woorden “een personeelslid van de dienst van de Bestuursrechtscolleges”;

2° in paragraaf 3 wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het bemiddelingsakkoord wordt bekrachtigd, worden in afwijking van artikel 33, eerste lid, de kosten zoals vermeld in artikel 33, derde en vierde lid, gelijk verdeeld over de partijen, tenzij anders bepaald wordt in het bemiddelingsakkoord.”;

3° in paragraaf 4, 2°, wordt de zinsnede “paragraaf 3, derde lid” vervangen door de zinsnede “paragraaf 3, vierde lid”;

4° aan paragraaf 5 wordt de zinsnede “, alsook de kosten die voortvloeien uit de bemiddeling” toegevoegd.

Art. 17. In artikel 53 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Op zijn verzoek en op gemotiveerd advies van de eerste voorzitter kan de Vlaamse Regering een effectieve bestuursrechter die de leeftijd van zevenenzestig jaar heeft bereikt, machtigen om zijn ambt verder uit te oefenen tot de bestuursrechter de leeftijd van zeventig jaar heeft bereikt.”;

2° er worden een vierde tot en met een achtste lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“De machtiging, vermeld in het derde lid, is een jaar geldig en kan worden hernieuwd.

De bestuursrechter die zijn ambt verder wil uitoefenen nadat hij de leeftijd van zevenenzestig jaar heeft bereikt, dient daarvoor ten vroegste achttien maanden vóór de dag waarop hij de leeftijd van zevenenzestig jaar heeft bereikt en uiterlijk negen maanden voor die dag een verzoek in bij de eerste voorzitter.

De bestuursrechter die een verzoek om hernieuwing van de machtiging wil indienen dient dat uiterlijk zes maanden voor het verstrijken van de vorige machtiging in.

De bestuursrechter bezorgt tegelijkertijd een kopie van zijn verzoek, of in voorkomend geval van zijn verzoek om hernieuwing, aan de Vlaamse Regering.

De eerste voorzitter bezorgt zijn gemotiveerd advies binnen een termijn van een maand aan de Vlaamse Regering.”.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Art. 18. Aan artikel 16.4.39 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007, vervangen bij het decreet van 23 december 2010 en gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014, worden een tweede lid en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“In afwijking van artikel 16.1.3, §2, eerste lid, wordt de kennisgeving met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs geacht plaats te vinden op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief tegen ontvangstbewijs, behalve in geval van bewijs van het tegendeel door de geadresseerde. Daarbij geldt alleen de datum van de aanbieding door de postdiensten, en

niet de feitelijke kennisneming van de aangetekende brief op een later tijdstip. De datum van de poststempel heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst.

In afwijking van artikel 16.1.3, §2, tweede lid, wordt de kennisgeving door afgifte tegen ontvangstbewijs geacht plaats te vinden op de datum van het ontvangstbewijs.”

Art. 19. Aan artikel 16.4.44 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007, vervangen bij het decreet van 23 december 2010 en gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014, worden een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“In afwijking van artikel 16.1.3, §2, eerste lid, wordt de kennisgeving met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs geacht plaats te vinden op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief tegen ontvangstbewijs, behalve in geval van bewijs van het tegendeel door de geadresseerde. Daarbij geldt alleen de datum van de aanbidding door de postdiensten, en niet de feitelijke kennisneming van de aangetekende brief op een later tijdstip. De datum van de poststempel heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst.

In afwijking van artikel 16.1.3, §2, tweede lid, wordt de kennisgeving door afgifte tegen ontvangstbewijs geacht plaats te vinden op de datum van het ontvangstbewijs.”

Hoofdstuk 4. Wijzigingen aan de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Art. 20. Aan artikel 4.8.11, §1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, laatst gewijzigd bij decreet van 18 december 2015, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorgaan, dat nagelaten heeft een uitdrukkelijke beslissing te nemen in eerste administratieve aanleg, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen te wenden, behoudens overmacht.”

Hoofdstuk 5. Wijzigingen aan het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning

Art. 21. Aan artikel 105, §2, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De bevoegde overheid, vermeld in artikel 15, die nagelaten heeft een uitdrukkelijke beslissing te nemen in eerste administratieve aanleg, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen te wenden, behoudens overmacht.”

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Art. 22. Op de beroepen die werden ingediend vóór de inwerkingtreding van dit decreet zijn de artikelen 19, 20, 21, 33, 35, 40, 41 en 42 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges en de artikelen 16.4.39 en 16.4.44 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, van toepassing, zoals van kracht vóór de inwerkingtreding van dit decreet.

Op de vernietigingsarresten die worden uitgesproken na de inwerkingtreding van dit decreet zijn de artikelen 37 en 38 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges van toepassing zoals gewijzigd door dit decreet.

Art. 23. Dit decreet treedt in werking op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.